

tiltraadt de Ændringsforslag, der fremtræder som stillede af Udvalget eller af Flertal indenfor dette.

Enkelte af de af Flertal stillede Ændringsforslag har Goos og Nordby, for nogle Forslags Vedkommende tillige Kristensen, Lewinsky og Enevold Sørensen, af principielle Grunde ikke kunnet slutte sig til.

Et *Mindretal* (la Cour, Døcker, Jensen-Toustrup, Knuth, Kristensen, Maegaard og Theilmann) kan ikke tiltræde det i Ministeriets Forslag nedlagte Princip, hvorefter der indføres et aarligt Kirkesyn med ikke alene kontrollerende Indflydelse, men udstyret med Magt til paa Trods af Kirkebestyrelsens Ønsker at forlange, hvad Synet maatte finde hensigtsmæssigt. Mindretallet formener, at efter at den aldeles overvejende Del af Landets Kirker er blevet selvejende, eller i Løbet af ganske faa Aar vil blive det, er det ikke længere tidssvarende med en Ordning som af Ministeriet foreslaaet. Vi mener, at det nye Ejendomsforhold gør det rimeligt og naturligt at forlade de Synsformer, som med helt andre Forhold for Øje blev fastslaaet i Synsloven af 1861. Den Gang var langt den største Del af Landets Kirker i privat Eje, og af disse private Kirketiendejere havde mange kun købt Kirker som en formentlig god Pengeanbringelse, hvoraf fulgte, at de paagældende kun gjorde det allernødtørftigste ved deres Kirker. Nu er imidlertid denne Kategori af Kirketiendejere saa godt som forsvundet, og i deres Sted er traadt Kirkerne selv eller, om man vil, Sognene, som i Fremtiden vil faa Vedligeholdelsen af Kirkerne. Det er da naturligt at give disse friere Hænder; men man er gaaet den modsatte Vej; man har givet Synet endnu større Myndighed end tidligere. Da der i de fleste Tilfælde er lagt tilstrækkeligt hen til Kirkens Vedligeholdelse, er der for Sognene ikke stor Fristelse til at holde Kirkerne daarligt, og vi mener, at jo mere det overlades Sognene — selvfølgelig under en passende Kontrol —, desto mere Lyst vil man faa til at holde

Kirkerne smukt. Jo mere Selvstyret udvikles her, desto bedre vil det være baade for Kirkens Liv og for Kirkebygningen, medens et Kirkesyn med den Myndighed, som Ministeriet har foreslaaet, vil til Skade for Kirkelivet og Kirkebygningen blive modtaget med betydelig mindre Velvillie af Befolkningen. Det synes heller ikke konsekvent at lade Kirketienderne afløse paa Grundlag af Synsloven af 1861, men samtidig foreslaa et Syn med en langt videregaaende Magt end de tidligere Syn, hvorved sikkert det Tilfælde ikke sjældent vil indtræffe, at Synet stiller Fordringer, som Kirkens Midler ikke strækker til til at dække, hvad der vil medføre en ekstra Ligning paa Menigheden, som sikkert vil fremkalde Uvillie.

Efter Ministeriets Forslag staar Kirketiendejeren jo magtesløs overfor Synet, hvad der sikkert vil medføre, at største Parten af de Kirker, som endnu er i privat Eje — enten fordi Ejerne har Familiebegravelse der, eller fordi Kirkerne ligefrem udgør en Del af de paagældendes Beboelseshuse —, og som de vedkommende har beholdt paa Grund af særlig Interesse for disse Kirker, som man derfor ikke kan forudsætte, de kan ønske skal forfalde —, vil overgaa til Selveje, hvad sikkert ikke vil være til disse Kirkers Gavn, saa sikkert som de nu for en meget stor Del holdes langt bedre, end noget Syn vil forlange det, og bedre, end Sognene vil gøre det, da disse dog til Dels er begrænsede finansielt ved den henlagte Sum.

Mindretallet har derfor foreslaaet, at den almindelige Vedligeholdelse skal overdrages Kirkernes Bestyrelser, *kontrollerede* hvert 3die Aar af Kirkesynet. Vi har givet Menighedsraadene en vidtstrakt Tilsynsret lige overfor de private Kirkeejere og dertil føjet en Beføjelse til at forlange, „naar særlige Forhold kræver det“, saadanne Forandringer, „som Tid og Forhold gør nødvendige og billige“, men som ikke falder ind under Vedligeholdelse.

Naar vi har delt Landet i 21 Synskredse, er det, fordi Synet da vil blive mere